

Jasmina Andics

**Nájdem
si ťa na
z♥znamke**

MARENČIN PT

JASMINA ANDICS

N Á J D E M

S I Ť A N A

ZOZNAMKE

*Akákoľvek podobnosť so skutočnými
osobami a udalosťami je iba náhodná.*

© Jasmina Andics, 2020

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2020

Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.

858. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0708-5 (viaz.)

ISBN 978-80-569-0709-2 (ePDF)

ISBN 978-80-569-0710-8 (ePub)

PREDSLOV

Sedel v aute so zhasnutými svetlami a navôkol bola iba tma. Začínal pociťovať úzkosť, ale aj vzrušenie z neznámeho... Ani si nevšimol, kedy za ním zastavilo tmavé auto. Vystúpil a otvoril dvere cudzieho auta.

„Doriana,“ povedal heslo.

Šofér prikývol, zaviazal mu oči a vyštartovali.

Asi o tridsať minút boli na mieste. Šofér ho voviedol do domu a až tu mu oči rozviazal. Podal mu kuklu, ktorú si mal nasadiť na hlavu, a otvoril dvere.

Konečne sa mohol rozhliadnuť. Tlmené svetlo bolo príjemné a intímne, veľká izba pôsobila luxusne. Bolo v nej asi štyridsať ľudí, prevažne mužov. Niektorí mali kostýmy, iní boli polonahí, a zopár ich bolo oblečených civilne. Všetci mali kukly, prípadne masky. Ak si myslel, že tu niektorého z tých prominentov spozná, bol na omyle.

„Vitajte!“ povedala mu nejaká žena v maske, oblečená ako orientálna tanečnica a podala mu pohár so šampanským. „Pokojne sa rozhliadnite a potom sa môžete pridať k nám,“ ukázala do rohu miestnosti, kde bola ďalšia žena a traja muži v dôverných polohách.

Prikývol. Sadol si k baru, sledoval okolie a z toho, čo videl, bol čoraz viac vzrušený. Očami hľadal Dorianu, s ktorou si písal na sexzoznamke a ktorá ho sem pozvala. Mohla to byť hociktorá z prítomných žien, reálne s ňou zatiaľ nebol.

Jeho erekcia začínala byť naliehavá, a tak sa váhavo priblížil k skupinke, kam bol pozvaný. Ihneď sa ho ujala tá žena a dvaja

muži. Začali ho vyzliekať, obtierať sa, obchytávať. Jeho penisu sa ujal jeden z mužov, čo ho najskôr prekvapilo a jeho erekcia trocha ochabla. Nebol na mužov, ale všetko treba vyskúšať, vravel si. Muž ho zhodil na zem, bruchom dole a nedočkavo do neho vnikol. Bolo to niečo nové, dosť bolestivé, ale aj vzrušujúce. Ten muž do neho vyvrcholil a on vzápätí zacítil v sebe ďalší penis, tentoraz väčší a tentoraz to bolo už skutočne bolestivé a už ho to vôbec nevzrušovalo.

„Dost... dost...“ snažil sa vymaniť spod muža. „STAČÍÍÍ!“ zakričal, avšak tá druhá žena nahých mužov šepotom pobádala:

„Pokračujte... to patrí k hre... on sa rád hrá na obeť, vzrušuje ho to... nebojte sa!“

„Nie, nechcem, prosííím, nieee!“ už kňučal, ale jeho hlas zanikol v hudbe, vzdychoch a výkrikoch vzrušenia iných.

„Teraz ty,“ povedala tá žena tretiemu mužovi, a keď zaváhal, pretože si nebol istý, či už neprekračujú hranice, ticho dodala: „Vždy túžil po znásilnení,“ zasmiala sa hrdelne a on si aj v tej bolesti uvedomil, že jej smiech mu je akýsi povedomý.

Kde ho len počul?

KAPITOLA 1

Je sobota večer a Angela je sama doma, zavretá vo svojej izbe. S knihou v ruke oslavuje svoje tridsiate narodeniny a snaží sa nemyslieť na svoju osamelosť a na to, že asi nie je normálna. Namiesto toho, aby teraz sedela nastajlovaná v nejakej reštaurácii s frajerom, alebo aspoň s kamarátkou, ona leží o ôsmej večer v posteli, navlečená v starom pyžame, a dojedá bonboniéru, ktorú dostala od mamy. A pýta sa samej seba... prečo?

Prečo??!

Je to len hypotetická otázka a odpoveď, samozrejme, pozná. Pretože žiadneho frajera, ktorý by jej priniesol kvety a potom ju s láskou pretiahol, nemá. Nemá ani príležitostného milenca, ktorý by síce zabudol, že má narodeniny, ale s o to väčšou radosťou by ju oprel o stenu. Nemá dokonca ani kamarátku, s ktorou by sa na diskotéke opila a ona by jej potom nad záchodovou misou držala vlasy.

Skrátka nemá nikoho, ani psa. Ani škrečka.

Nikoho!

Čo je však najhoršie, ona nikoho nemala ani minulý rok a ani predminulý. Nikoho, s kým by vydržala aspoň jednu jesennú a hnusne sychravú sezónu, keď zelená farba prírody ustupuje, aby dala miesto iným, tým nostalgickým farbám, a Angela býva z toho nedostatku farieb a slnečných lúčov, z nedostatku lásky, v ešte väčšej depke než v lete a kladie si otázky, na ktoré síce pozná odpoveď, ale nie jej to nič platné.

K zamysleniu sa nepotrebuje nútiť, jej neúnavný softvér

v hlave funguje nonstop, no tentoraz zájde ďalej, do minulosti, až do detstva, pretože v takýchto chvíľach, keď je nejaký dôvod na oslavu, svoju frustráciu pociťuje najviac, to však neznamená, že inokedy sa neumára. Veď už ako dieťa sa sama so sebou dosť natrápila. Nielen kvôli svojmu výzoru, ale aj kvôli svojej hlbavej a ťažkopádnej povahe. Kvôli tomu, že bola iná. Kompletne. A ešte k tomu aj akási tmavšia.

Upodozrievala rodičov, či si ju ako bábätko neadoptovali z detského domova, či nepochádza z nejakej rómskej rodiny, a neskôr uvažovala, či ju náhodou nevymenili v pôrodnici alebo či nie je dokonca výsledkom umelého oplodnenia, avšak v tej dobe umelé oplodnenie nebolo ešte na takej úrovni ako teraz a ani také bežné, takže to zavrhla, čo však neznamená, že červík pochybnosti zmizol. Ak by jej mama nebola taká, aká bola, Angela by si myslela, že možno otehotnela na dovolenke s nejakým Arabom, ktorý mal doma už najmenej tri manželky a šesť detí a mama odmietla byť štvrtou v poradí, tak sa radšej vydala za Slováka, ktorý bol ochotný Angelu prijať za svoju, pretože miloval jej matku. Áno, aj takéto konšpiračné teórie jej behali po rozume.

Rodičia jej podozrenia vyvracali a vraveli, že je po pradedovi, ktorého však nikdy nevidela, dokonca ani na fotografiách, pretože vtedy fotky nemal len tak hocikto, ale iba tí urodzení a bohatí, z čoho vyplýva, že jej pradedo k tým vyvoleným nepatril, on bol asi z chudobnej rodiny, ale údajne to bol veľký fešák a dobrodruh. Jeho korene siahali až kamsi do Rumunska, čomu Angela aj verila, pretože či bola s rodičmi na dovolenke v Turecku, v Bulharsku či Juhoslávii, všade ju považovali za domácu.

Neskôr, v dospelosti, sa so svojou odlišnosťou snažila vyrovať, ale vysvetlite zakomplexovanému decku, ktorému sa všetci posmievali, že tmavšia pokožka neznamená menejcennosť.

Angela sa utiekala ku knihám. Čítala všetko, všade a stále.

Písmenká hltala rovnako pažravo ako cukríky a čím viac čítala a dospievala, tým viac si uvedomovala vlastnú nedokonalosť a odlišnosť. Hanbila sa za ňu. Nielen za tú, čo bolo vidno, ale aj za tú duševnú a mentálnu. Na jednej strane mala rada dokonalosť, na strane druhej svoje privysoké nároky nespĺňala ani ona sama. Chyby a nedostatky ju iritovali a ak sa týkali priamo jej, priam deprimovali. Zrkadlo a fotoaparát boli jej úhlavní nepriatelia, a keď aj nejaké fotografie pri rodinných oslavách vznikli, najradšej by ich hneď roztrhala, pretože sa sama sebe skrátka nepáčila, lebo bola iná, lebo vytrčala, a ona tak veľmi chcela zapadnúť do šedého priemeru.

KAPITOLA 2

Prvý výraznejší zlom v jej živote nastal vtedy, keď o niekoľko dní stretla Sandru, svoju spolužiačku, ktorú roky nevidela, pretože na pomaturitné stretnutie po desiatich rokoch samozrejme nešla. Načo? Aby sa predviedla vo svojej plnej kráse osemdesiatich kíl a úspechmi v profesii administratívnej nuly vo firme na výrobe hnojív?

Aby sa silila do rozhovoru so spolužiakmi, s ktorými si nikdy nerozumela a ktorí sú teraz pre ňu v podstate cudzí ľudia!? Ktorí sa jej za chrbtom posmievali?

Alexandra, čiže Sandra, ako sa všade predstavovala, bola jej jedinou kamarátkou – aj to len preto, že učiteľka ich posadila k sebe, takže nemali na výber. Sandra mala dlhé ryšavé vlasy, zelené oči a veľké prsia, pričom bola štíhla, na rozdiel od Angely, ktorej príroda nadelila akurát tmavšiu pokožku a malé prsia, zato však nadbytok tukových buniek. Skrátka, o Sandru by sa chalani aj pobili, o Angelu zakopli iba omylom alebo preto – ako napokon vždy vysvitlo – aby im sprostredkovala rande so Sandrou.

Takže keď zbadala Sandru, ako sa k nej blíži, už sa jej, žiaľ, nestihla vyhnúť, ako to vždy robieva, keď zbadá niekoho známeho. Sama presne nevie, prečo to tak vždy robieva, a to aj v prípade, že dotyčného človeka by stretnúť chcela. Ani po dôkladnej analýze tohto javu neprišla na adekvátny dôvod. Do úvahy by mohli prichádzať akési pocity neistoty a trápnosti, že neobstojí. Že akurát v tom momente nie je dosť dobre oblečená, učesaná, že nie je pripravená odpovedať na

žiadne otázky, dokonca ani na tú obligátnu, ako sa má. Iste, mohla by odpovedať klasicky, že dobre, ale ona nerada klame a priznávať, že sa má nahovno, tiež nemusí.

„Angela! Si to ty?!“ zvolá Sandra a premeria si ju sklamanosúcitným pohľadom.

„Nie, moja škaredšia sestra!“ odsekne Angela. Tiež si ju premeria, ale nenápadne, nie ako Sandra, okato, a s ľútosťou musí skonštatovať, že Sandra vyzerá ešte lepšie ako kedysi. „Len som vybehla do obchodu,“ dodá na vysvetlenie, prečo má domáce oblečenie a mastné vlasy ledabolo stiahnuté gumičkou.

Sandra má lesklé vyžehlené vlasy, akoby práve vyšla z kaderníctva, Angeline vlasy videli kaderničku asi pred rokom.

Sandra má obuté lodičky na vysokom podpätku, Angela staré vyšmatlané tenisky.

Sandra drží v rukách s nalakovanými dlhými nechtami drahú koženú kabelku, Angela drží v rukách s ohryzenými nechtami igelitku s nákupom.

Sandra má na sebe bielu obtiahnutú minisukňu, Angela čierne široké tepláky.

Nuž, Sandra si bielu farbu môže dovoliť, pomyslí si Angela znechutene, lebo ona chodí oblečená najmä v čiernom. Čierna zoštíhľuje, údajne, ale jej azda už ani tá čierna farba nepomáha. Vo všetkom si pripadá tučná a nepríťažlivá. Zato Sandra, tá by si mohla natiahnuť aj vrece a každý chlap by sa za ňou otočil, lebo Sandra má prsia. A veľavravné oči... To sú také, že nemusí ani nič povedať a chlapovi je hneď jasné, na čom je. Že Sandra má rada sex. Už ako študentka poznala magické čaro pohľadu a vedela to využiť.

Teraz sa tými veľavravnými a vševediacimi zelenými očami, orámovanými čiernymi linkami, pozerala na Angelu.

„Iba do obchodu vravíš? Hm... No ja by som takto oblečená ani dvere neotvorila, prepáč!“

Sandra sa zjavne nezmenila. Urážky považuje za úprimnosť medzi kamarátkami a Angela má sto chutí sa v momente obrátiť a utiecť domov. Bolo jej toto treba?!

„Ja nie som ty!“ zaprská Angela na chabú obranu.

„To je každému jasné, Angelika,“ zaškľabí sa Sandra. „Ale vieš čo? Zbehní sa prezliecť a sadneme si na víno, pokecáme...“ navrhne Angele veľkodušne, asi ako keby bezdomovkyni ponúkala nocľah za akciovú cenu.

Angele sa nechce nikam ísť, i keď víno by si dala. Ale to môže aj doma, nepotrebuje k vínu spoločnosť. Ona sa najlepšie cíti zavretá vo svojej izbe a s knihou v ruke. Na to, koľko čokoládových cukríkov pritom poje a ako sa to odráža na jej postave, radšej nechce ani pomyslieť. Zatvára oči pred každým problémom, namiesto toho, aby ho začala riešiť.

„Čo ja viem...“ vylezie z nej pomaly, uvažujúc, ako má pozvanie svojej bývalej spolužiačky odmietnuť, no Sandra, vidiac jej nerozhodnosť, ju schytí pod pazuchu.

„Poď, idem s tebou!“

„Nie!“ zvolá Angela trocha hlasnejšie, než je jej zvykom. Nechce, aby sa jej Sandra prehrabávala v skrini a radila jej, čo si má obliecť. Aby jej polovicu vecí skritizovala a druhú polovicu vyhádzala von (ako tie baby v *Nákupných maniačkach*).

Sandra sa na svoju kamarátku prekvapene pozrie.

„Prečo?“

„Nie, radšej ma počkaj tam, v tej kaviarni,“ Angela ukáže rukou na malý hotel, na druhej strane cesty, v ktorom je príjemná kaviareň s terasou a výhľadom na tenisové kurty.

Vždy, keď mala nejaké rande, dohodla si stretnutie práve tam. Veru tak, kedysi boli aj také obdobia, kedy chalanov striedala častejšie než pyžamá. Ktovie, čo si tým chcela dokázať... Asi to, že fakt nie je škaredá a môže mať každého. Veď hej, v tom období bola štíhla a štíhla rovná sa pekná. U Angely to tak fungovalo určite! Aj šatník mala vtedy celkom iný, štíhla

baba si môže dovoliť hocičo a sekne jej to, ale skúste to isté obliecť obéznej žene!

Keď zase pribrala, nohavice a sukne si odložila, že až schudne, zídu sa, ale zatiaľ sa jej schudnúť nepodarilo. Dôvody, prečo sa jej to nedarí, samozrejme pozná...

Po prvé – pri slove diéta jej naskakuje husia koža a dostáva chuť na všetko okrem zeleniny a ovocia.

Po druhé – nemá pevnú vôľu.

Po tretie – pri slove šport sa jej zježia všetky chlpy, a že ich nemá málo! Ležanie s chrípkou je pre ňu ďaleko prijateľnejšie než cvičenie.

Po štvrté – rada číta (tento dôvod sa jej pozdáva viac), čo je neodmysliteľne späté s konzumáciou cukríkov.

Takže iste chápete už aj vy, že na slovo schudnúť začína byť alergická a k schudnutiu ju neprinútil ani fakt, že rady jej nápadníkov sa radikálne preriedili. Angela si to všetko uvedomuje, ale nesnaží sa to nijako zmeniť, nemá snahu na sebe pracovať. Iba podstúpi vlastnú psychoanalýzu a záver je vždy rovnaký – aj tak to nemá význam a čo nemá význam, tým sa neoplatí zaoberať a zbytočne míňať energiu. Potom si dá ďalší zákusok – ako odmenu za to, že sa musí sama so sebou tak trápiť, a začíta sa do ďalšej knihy, aby zabudla na vlastné problémy.